

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMS, URSULA MORAY

Gobbolino - pisoiul vrăjitoarei / Ursula Moray Williams ; il. de Catherine Rayner ; cuv.-înainte de Joan Aiken ; trad. din lb. engleză de Dașa Suciuciu . -

Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3148-0

I. Rayner, Catherine (il.)

II. Aiken, Joan (pref.)

III. Suciuciu, Dașa (trad.)

821.111

Gobbolino the Witch's Cat
Ursula Moray Williams

First published 1942 by George G. Harrap & Co. Limited. New edition published 2001 by Kingfisher, an imprint of Pan Macmillan.
Text copyright © Ursula Moray Williams, 1942
Cover & Illustrations copyright © Catherine Rayner, 2012
Forward copyright © Joan Aiken Enterprises Ltd 2001

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

URSULA MORAY WILLIAMS

Gobbolino

pisoiul vrăjitoarei

Ilustrații de Catherine Rayner

Cuvânt-înainte de Joan Aiken

Traducere din limba engleză de
Dașa Suciuciu

Editura Paralela 45

Această poveste clasică despre o pisică specială a fost publicată pentru prima dată în anul 1942 și multe generații de copii s-au bucurat de ea.

Nimeni n-ar putea spune despre Gobbolino că este doar o simplă pisică de casă. Din mustăți îi ies scânteii și face tot felul de scamatorii, însă ceea ce-și dorește pisoiul vrăjitoarei este tocmai să ajungă o pisică de casă. În loc să învețe cum să transforme șoarecii în broaște râioase pentru fiertura vrăjitoarei, Gobbolino pornește într-o nouă aventură pentru a-și găsi o familie și o casă.

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
1 Gobbolino e umilit	13
2 Gobbolino e părăsit.....	18
3 Gobbolino își găsește o casă.....	22
4 Spiridușul	30
5 Orfelinatul	37
6 Terci de ovăz.....	46
7 Trăsura Lordului Primar	55
8 Doamna Primarului nu suportă pisicile.....	62
9 Gobbolino la expoziție.....	67
10 Gobbolino pe mare	81
11 Micuța prințesă	102
12 Punch și Judy	115
13 Gobbolino în turn	128
14 Gobbolino, tăietor de lemne.....	149
15 Gobbolino, pisoi de vrăjitoare	170
16 Gobbolino, pisoi de casă.....	194
Despre autoare	205

pe care le-am cunoscut din cărți, mi-ar fi mult mai ușor să fac alegerea. N-ar fi Motanul încălțat, pentru că nu vreau pe insula mea obiceiuri ca ale falsului Marchiz de Carabas. Nici pisica lui Kipling, care hoinărește de una singură, pentru că ar pleca mereu. Nici pisica lui Whittington, care să-mi spună la nesfârșit să ne întoarcem – unde ne-am putea întoarce? Niciuna dintre aceste pisici n-ar fi potrivite. Însă cu Gobolino aș avea pe cine să mă bazez pentru a găsi un cămin confortabil și plăcut undeva pe insulă...

Toen Aiken

Sussex, 2001

1

Gobolino e umilit

Într-o noapte minunată, sub clar de lună, micuțul Gobolino, pisoiul vrăjitoarei, și sora lui Funingica au dat năvală afară din peștera în care se născuseră ca să se joace de-a șoarecele și pisica printre umbrele mișcătoare.

Era pentru prima dată când ieșeau din peșteră, și priveau cu ochi mari de mirare și emoție tot ce le ieșea în cale.

Fiecare frunză legănată de vânt, fiecare strop de rouă sclipitor și fiecare foșnet din pădurea ce-i înconjura îi făceau să ciulească urechile negre și flocoase.

— Ai auzit aia, frățioare?

— Ai văzut aia, surioară?

— Am văzut! Și aia! Și aia! Și aia!

Când au obosit de joacă, s-au așezat unul lângă altul în lumina lunii și s-au ciondănit un pic, așa cum obișnuiesc pisicile vrăjitoarelor.

— Ce vrei să fii când te faci mare? întrebă Gobolino.

Luna începea să se facă nevăzută în spatele munților, iar din vale se auzea cântecul cocoșilor.

— Ah, o să fiu o pisică a vreunei vrăjitoare, la fel ca mami, răspuse Funingica. O să știu pe de rost Cartea Magică, de la cap la coadă, și-o să învăț cum să călăresc pe o coadă de mătură și să transform șoarecii în broaște râioase, iar broaștele în porcușori de Guineea. O să zbor printre nori pe aripile vântului de noapte împreună cu lilieci și bufnițe și-o să scot un „Miii-iaaa-uu!” ca

oamenii să mă audă că vin și să spună: „Șt! Trece Funingica, pisica vrăjitoare!”

Când auzi vorbele înflăcărate ale surorii lui, Gobolino rămase tăcut.

— Dar tu ce-o să te faci, frățioare? întrebă Funingica.

— O să fiu un pisoi de casă, răspuse Gobolino. Am să stau lângă foc cu lăbuțele ghemuite sub piept și-o să torc ca un ibric pe plită. Când copiii o să se-ntoarcă de la școală, o să mă tragă de urechi și-o să mă scarpine sub bărbie și-o să mă ademenească cu un mosor de ață de jur-împrejurul bucătăriei. O să am grijă de casă și-o să le vin de hac șoarecilor și-o să am grijă de bebeluș, iar după ce toți copiii o să meargă la culcare, am să mă furișez în poala stăpânei cât ea cârpește șosete iar stăpânul moțăie pe scaun. Am să stau cu ei pentru totdeauna și-o să mă numească Gobolino, pisoiul lor de casă.

— Nu vrei să fii rău? îl întrebă surprinsă Funingica.

— Nu, răspuse Gobolino. Vreau să fiu bun și să-i fac pe oameni să mă iubească. Pisicile vrăjitoarelor nu sunt iubite de oameni. Sunt prea nesuferite.

Își linse o lăbuță și se apucă să se spele pe față, în timp ce Funingica îi arunca o privire încruntată și se pregătea să intre în peșteră să-și găsească mama. Deodată, o rază răzleață a lunii făcu să se zbârlească de spaimă și mânie blana surioarei.

— Frățioare! Frățioare! Una dintre lăbuțele tale e albă!

În întunecimea peșterii vrăjitoarei nu observase nici-
meni că micuțul Gobbolino s-a născut cu o lăbuță din
față albă. Toată lumea știe că așa ceva nu e un lucru bun
pentru pisoi vrăjitoarelor, care sunt negri din cap pâ-
nă-n picioare, dar iată că raza de lună scotea la lumină o
lăbuță albă de tot, cu cinci pernuțe roz. Și în loc să fie
neagră ca smoala, așa cum era a surorii lui, blana piso-
iului avea o lucire slabă spre vărgat, iar ochii lui frumoși
și rotunzi erau albaștri! Toți pisoi vrăjitoarelor se nasc
cu ochii verzi.

Nu e de mirare că micuța Funingica o luă la fugă spre
peșteră ca să îi spună mamei toată povestea.

— Mami! Mami! Gobbolino are o șosetă albă! Are
ochi albaștri! Are blana vărgată, nu neagră, și vrea să
ajungă pisoi de casă!

Strigătele pisicuței au făcut-o pe mama lor, Grimalkin,
să iasă la gura peșterii. Stăpâna lor, vrăjitoarea, era în
urma ei, și, cât ai zice pește, l-au răsturnat pe nefericitul
Gobbolino cu labele în sus, l-au pus din nou pe picioare
și l-au pocnit peste urechi, l-au tras de coadă, l-au îm-
brâncit și l-au zăpăcit atât de tare încât el nu mai putea
decât să se holbeze prosteste la ele, clipind din ochii lui
frumoși și albaștri de parcă s-ar fi întrebat de ce oare sunt
atât de furioase pe el.

În cele din urmă, Grimalkin l-a apucat de ceafă și l-a
azvârlit în colțul cel mai întunecat și umed al peșterii,
printre braștele râioase împlânzite ale vrăjitoarei.

Lui Gobbolino îi era frică de braște. A tremurat
acolo toată noaptea.

2

Gobolino e părăsit

A doua zi dimineață, Gobolino o auzi pe vrăjitoare vorbind cu mama lui.

— Cred că ar trebui să ne ocupăm de instruirea pisoiilor de îndată, spuse ea. Uite, Funingica este nerăbdătoare să învețe și o să ajungă o pisicuță isteță. Cât despre fratele

Gobolino e părăsit

ei, cu cât o să-i scoatem mai repede prostiile din cap, cu atât mai bine.

Așa că, în prima noapte cu lună plină, vrăjitoarea și pisica ei au încălecat pe coada de mătură, cu cei doi pisoiși într-un sac atârnat în spate, și și-au luat zborul peste munți, pentru a-i băga pe cei mici ucenici la celelalte vrăjitoare, căci așa era obiceiul să se facă pregătirea pisicilor vrăjitoarelor.

Zburară iute ca vântul și ca gândul, astfel că micuțul Gobolino, care trăgea cu ochiul printr-o gaură a sacului, vedea stelele din Calea Lactee cum trec tremurătoare prin fața lui ca o ploaie de diamante — atât de repede încât i se părea că liliicii pe care îi depășesc înaintează greoi, ca niște elefanți fără îndemânare.

Îl lua amețea când se uita în jos la dealurile și râurile adormite, la prăpăstii și lacuri, la munții semeți și la orașele întunecate. Micuța Funingica mieuna încântată de zborul furtunos și amețitor, în timp ce Gobolino tremura la fundul sacului și lacrimi de groază îi picurau din ochi pe lăbuța albă.

— O, opriți, vă rog! O, vă rog, vă rog, vă rog! suspina el, dar nimeni nu-l băga în seamă.

În sfârșit, după ce făcură un plonjon la fel de impresionant ca al unei păsări de pradă, vrăjitoarea și coada ei de mătură aterizară pe Munții Uraganului, unde își avea sălașul o vrăjitoare hidoasă care acceptă de îndată s-o ia pe micuța Funingica în peștera ei și să-i dea educația necesară pentru a deveni o pisică de vrăjitoare.

Pisicuța era atât de fericită încât abia catadicsi să-și ia rămas-bun de la frățiorul ei, așa de mare îi era nerăbdarea de a începe să învețe cum să transforme pe cineva în broască râioasă sau altă lighioană nesuferită.

Gobolino se smiorcăi puțin când se despărți de prietena lui de joacă, fiindcă vrăjitoarea nu acceptă cu niciun chip să-l ia și pe el alături de sora lui.

— Pisică de vrăjitoare cu o lăbuță albă? Ha! Ha! Ha! croncăni ea. De așa ceva n-o să poți scăpa niciodată!

Așa că Gobolino a zburat din nou călare pe coada de mătură, în spatele mamei Grimalkin și al stăpânei sale. Cu toate că au vizitat vreo cincizeci de peșteri până să

se ivească zorii peste Munții Uraganului, nicio vrăjitoare n-a vrut să dea vreo atenție pisoifului cu lăbuță albă și ochi albaștri.

Așa că au zburat spre casă și l-au aruncat din nou pe Gobolino în peșteră, printre broaștele râioase. Acolo a rămas zile în șir, până când, într-o bună dimineață, s-a trezit și a văzut că e singur-singurel.

Plecaseră și vrăjitoarea și Grimalkin, cu tot cu broaștele râioase, cazanul de fierturi, cartea cu farmece, vulpile, ierburile magice, licorile, coada de mătură și toate cele de trebuință la vrăjitorii.

Își luaseră zborul cu toții, părăsindu-l pentru totdeauna.